

Arrest

nr. 137 465 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen respectievelijk in 2008 en 2009 en hebben zich respectievelijk voor de 9de en 10de keer vluchteling verklaard op 27 mei 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 2 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 23 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen werden door de Raad vernietigd bij arrest nr. 128 034 van 4 augustus 2014.

1.4. Op 4 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen werden op 5 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A.B.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Nesterovskaya (Ingoesjetië). U bent gehuwd met L.(...) T.(...) (O.V. 6.246.236) met wie u zes minderjarige kinderen heeft: M.(...) B.(...) (O.V. 6.246.236), B.(...) B.(...) (O.V. 6.246.236), D.(...) B.(...) (O.V. 6.246.236), A.(...)-B.(...) T.(...) (O.V. 6.246.236), D.(...) T.(...) (O.V. 6.246.236) en A.(...)-R.(...) B.(...) (O.V. 6.246.236).

U verliet uw land van herkomst een eerste maal met uw gezin in 2006. Jullie verkregen een tijdelijke verblijfsvergunning in Polen. Op 8 mei 2007 wordt uw zoon B.(...) in Polen geboren. Nadat jullie in Polen problemen kregen, stuurde u uw echtgenote en uw kinderen (M.(...) en B.(...)) naar België. Uw vrouw vroeg in België een eerste keer asiel aan op 17 april 2008. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 3 juni 2008 echter onontvankelijk verklaard omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor haar aanvraag – daarop werd ze in juni 2008 naar Polen gerepatriëerd. In april 2009 keerden u en uw vrouw apart terug naar Ingoesjetië. Jullie verlieten Ingoesjetië opnieuw op 20 september 2009 en vroegen samen asiel aan in België op 25 september 2009 (voor u de eerste keer, voor uw vrouw de tweede keer – u verklaarde dat u in Ingoesjetië problemen kende met Kadyrovtsy en de Russische autoriteiten omdat u geld en voedsel had gegeven aan de rebellen). Op 11 november 2009 wordt uw dochter D.(...) in België geboren. Jullie asielaanvragen werden door de DVZ op 13 juli 2010 onontvankelijk verklaard omdat niet België, maar Polen verantwoordelijk was voor het onderzoeken ervan. U en uw vrouw verlieten België niet en vroegen opnieuw asiel aan op 3 februari 2011. Het Commissariaat-generaal (CGVS) nam inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 19 april 2011 – uw asielrelaas werd immers onaannemelijk geacht omdat u de door u aangehaalde elementen niet kon staven, omdat uw gedrag niet te rijmen viel met uw verklaarde vrees (o.a. terugkeer naar Ingoesjetië en verkrijgen van internationaal paspoort) en wegens een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw vrouw. Jullie gingen tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierna ontvingen jullie een bevel om het grondgebied te verlaten maar jullie verlieten het land niet. Op 2 juli 2011 wordt uw zoon A.(...)-B.(...) in België geboren. Op 8 juli 2011 vroegen u en uw vrouw opnieuw asiel aan, maar hieromtrent nam de DVZ een technische weigering en oordeelde dat u afstand deed van deze aanvraag. U en uw vrouw vroegen opnieuw asiel aan op 17 augustus 2011 en 6 januari 2012, maar hier besliste de DVZ telkens om de aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Op 27 juli 2012 wordt uw dochter D.(...) in België geboren. In september 2012 keerde u terug naar Tsjetsjenië; uw vrouw bleef in België. In november 2012 keerde u terug naar België, waarna u en uw vrouw opnieuw asiel aanvroegen op 30 november 2012. De DVZ besloot opnieuw om jullie asielaanvraag niet in overweging te nemen. Jullie gingen naar Frankrijk, maar onder de Dublin-reglementering ging België akkoord met jullie overname. Jullie vroegen opnieuw asiel aan op 28 maart 2013. Wederom besloot de DVZ jullie asielaanvraag niet in overweging te nemen. Jullie verlieten het land niet en vroegen op 20 augustus 2013 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Omtrent deze asielaanvraag ging het CGVS op 18 oktober 2013 over tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat jullie geen nieuwe elementen aanbrachten die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Op 10 februari 2014 wordt uw zoon A.(...)-R.(...) in België geboren. Op 27 mei 2014 dienen u en uw vrouw een nieuwe asielaanvraag in; het is uw negende en haar tiende.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat de familieleden van overleden agenten op wie in 2003 een aanslag was gepleegd – en waarna u naar aanleiding hiervan destijds was meegenomen en ondervraagd – gezworen hebben bloedwraak te nemen. Uw oom ging in uw land van herkomst naar een mensenrechtenorganisatie die daarop uw problemen bevestigde. U verklaart dat in de documenten van deze organisatie uw hele verhaal en de ware feiten staan beschreven en u vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte, twee enveloppes met daarin twee brieven van de organisatie Objektiv en nog een derde brief van Objektiv.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven van uw initiële asielrelaas die u reeds had uiteengezet in het kader van uw tweede asielaanvraag (i.e. het feit dat u in Ingoesjetië problemen kende met Kadyrovtsy en de Russische autoriteiten omdat u geld en voedsel had gegeven aan de rebellen, dat u daardoor officieel gezocht werd, dat u daardoor ook in Polen problemen kreeg met Kadyrovtsy en dat uw neef en vader daardoor werden meegenomen en mishandeld – zie beslissing CGVS 2de AA toegevoegd aan administratief dossier). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken – **zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (o.a. uw aangifte bij de Poolse politie van de ontvoeringspoging op uw zoon, documenten aangaande de identiteit en arrestatie van uw neef en aangaande de meename en mishandeling van uw vader); werd vastgesteld dat uw gedrag niet te rijmen viel met de ernst van de door u verklaarde vrees (u keerde immers legaal naar Ingoesjetië terug ondanks uw verklaringen dat u er sinds 2004 officieel zou gezocht worden en bracht zich vrijwillig onder de aandacht van de autoriteiten door in Tsjetsjenië een rijbewijs aan te vragen); werd er gesteld dat het niet aannemelijk is dat u in 2006 een internationaal Russisch paspoort werd uitgereikt indien u sinds 2004 officieel gezocht zou worden; en werden er ook nog een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld zowel tussen uw opeenvolgende verklaringen als tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw (o.a. in verband met uw verblijfplaats na uw terugkeer naar Ingoesjetië en het contact tussen u en uw vrouw na jullie terugkeer uit Polen) –** Als gevolg hiervan werden de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen beschouwd. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na deze asielaanvraag diende u nog een aantal nieuwe asielaanvragen in, zich nog steeds baserend op uw initiële asielrelaas dat u had uiteengezet in het kader van uw tweede asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde inzake deze aanvragen echter telkens deze in overweging te nemen. Wat betreft uw vorige asielaanvraag (i.c. uw achtste die u opnieuw baseerde op uw initiële asielrelaas en waarbij u verklaarde, na te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, dat Kadyrovtsy u in Grozny hadden proberen in de val te lokken), werd deze door het CGVS niet in overweging genomen omdat u geen nieuwe elementen of gegevens aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar u tegen deze beslissing een beroep had aangetekend, heeft zich hierover tot op heden nog niet uitgesproken. Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, negende asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het initiële asielrelaas dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag heeft uiteengezet (nl. uw verklaringen dat u, uw vader en broers in 2003 werden opgepakt en ondervraagd over een moordaanslag op agenten en dat de vrienden en familieleden van deze agenten daarom een bloedwraak tegen u hebben uitgesproken en dat uw oom naar een mensenrechtenorganisatie ging om uw verhaal te bevestigen, verklaring 9de AA 2.06.2014 vragen 15, 17 & 18), moet worden beklemtoond dat dat deze tweede aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat u tegen deze motieven geen beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde onaannemelijkheid op te heffen. Over de door u neergelegde documenten die verwijzen naar uw oorspronkelijke asielrelaas (i.e. de drie brieven van de organisatie Objektiv) dient te worden benadrukt dat deze documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te

zetten. Gelet op de reeds vastgestelde onaannemelijkheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvragen, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Met betrekking tot deze brieven van Objektiv dient bovendien nog opgemerkt te worden dat Kh. S.(...) schrijft dat haar organisatie zich voor haar onderzoek naar uw asielrelaas baseerde op de verklaringen van uw oom A.(...) B.(...) die begin december 2013 naar hun kantoor was gekomen met de melding dat de politie, militairen en medewerkers van andere machtsstructuren nog steeds bij hen langskomen op zoek naar A.(...) (naar u dus). Welnu, aangezien tijdens uw vorige asielaanvragen en ook hierboven reeds omstandig werd aangetoond dat uw problemen met de autoriteiten van uw land ongeloofwaardig zijn/blijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de organisatie Objektiv op basis van wat uw oom aan hen verkondigde voor haar onderzoek tot waarachtige conclusies zou zijn gekomen (in tegenstelling tot wat in de brieven staat vermeld). Bijgevolg kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de inhoud van de brieven, meer bepaald aan de bloedwraak die door de familie van de agenten zou zijn uitgesproken. Daarnaast dient nog gewezen te worden op een aantal vormelijke gebreken aangaande deze drie brieven. Zo zijn op de brieven dd. 20.01.2014 en 2.04.2014 bovenaan duidelijk grijze strepen te zien, wat wijst op kopies en niet op originele exemplaren. Ook de hoofding van deze brieven, nochtans opgesteld door dezelfde organisatie en dezelfde persoon, is niet gelijk. Zo staat er op de brief dd. 20.01.2014 'hedasaratova2006@rambler.ru' vermeld en op de brief dd. 22.08.2014 'hedasaratova2006@rambler..ru' in plaats van het correcte 'hedasaratova2006@rambler.ru' en staat de domeinnaam van dit emailadres in de brief dd. 2.04.2014 vreemdgenoeg op een nieuwe regel. Het postnummer van Grozny (waar deze organisatie gehuisvest is) wordt in de Russische hoofding van deze brieven telkens weergegeven als '364 000', terwijl dat in de Engelse hoofding vreemdgenoeg '364 00' wordt. Ook de telefoonnummers van de organisatie verschillen op dit vlak: waar dit in het Russisch eerst het prefix 8 krijgt, wordt dat in de Engelse vertaling opvallend genoeg 7. Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat ze doorspekt zijn met grammaticale en spelfouten in het Russisch; wat vreemd en weinig aannemelijk is voor een mensenrechtenorganisatie als Objektiv. In haar brief dd. 22.08.2014 verwijst de auteur naar haar brief nr. 0-47 dd. 12.04.2014 die ze zou geschreven hebben – dit is vreemd, aangezien haar eerste brief het nummer 0-17 kreeg en de datum 20.01.2014 en haar tweede het nummer 0-48 en datum 2.04.2014. Haar verwijzing naar haar eerdere brief klopt dus niet. Het is ook opmerkelijk dat de auteur enkele maanden na haar twee eerste brieven spontaan een derde brief zou opgesteld hebben met daarin de expliciete vermelding dat 'er geen twijfels mogelijk zijn over de echtheid van deze informatie'. Ten slotte zij nog opgemerkt dat u zelfs niet eens de naam kende van de organisatie die deze brieven heeft opgesteld, hoewel u verklaart dat u ze wel degelijk gelezen heeft (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Deze blijk van desinteresse in uw hoofde aangaande de stukken die u ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag neerlegt tast enkel verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst aan. De hierbovenvermelde anomalieën doen derhalve afbreuk aan de waarachtigheid van de brieven van deze organisatie, waardoor deze stukken op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw relaas.

Nog in verband met deze brieven verklaart u dat ze verband houden met uw eerdere verklaringen maar dat er ook dingen in staan die u niet verteld heeft. Als u daarop gevraagd wordt wat u dan niet gezegd heeft, verklaart u dat u zich niet meer herinnert wat u verteld heeft en wat niet en herhaalt u gewoon dat men uw dossier en deze documenten goed moet onderzoeken (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocédure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat 'u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u verteld heeft en wat niet', doet ernstige vragen rijzen rond uw algehele geloofwaardigheid. U haalt aan dat u door heel deze kwestie last heeft van geheugenverlies (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 21). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet volledig of niet zonder tegenstrijdigheden zou kunnen vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw loutere bewering dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u allemaal gezegd heeft en wat niet aangaande uw asielrelaas, kan aldus niet aanvaard worden en kan de beoordeling van de hierboven opgesomde vaststellingen geenszins wijzigen.

Het andere document dat u neerlegt (i.c. uw huwelijksakte, die u reeds had neergelegd in het kader van één van uw vorige aanvragen), toont enkel uw echtelijke situatie aan maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde feiten. Bijgevolg wijzigt dit document niets aan deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal

wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van L.T.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Nesterovskaya (Ingoesjetië). U bent gehuwd met Azamat Bayduyev (O.V. 6.246.236) met wie u zes minderjarige kinderen heeft: Magomed Bayduyev (O.V. 6.246.236), Bilal Bayduyev (O.V. 6.246.236), Djannat Bayduyev (O.V. 6.246.236), Abu-Bakar Tsomayev (O.V. 6.246.236), Djuvayriya Tsomayeva (O.V. 6.246.236) en Abdur-Rachman Bayduyev (O.V. 6.246.236).

U verliet uw land van herkomst een eerste maal met uw gezin in 2006. Jullie verkregen een tijdelijke verblijfsvergunning in Polen. Op 8 mei 2007 wordt uw zoon Bilal in Polen geboren. Nadat jullie in Polen problemen kregen, stuurde uw echtgenoot u en uw kinderen (Magomed en Bilal) naar België. U vroeg in België een eerste keer asiel aan op 17 april 2008. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 3 juni 2008 echter onontvankelijk verklaard omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor uw aanvraag – daarop werd u in juni 2008 naar Polen gerepatriëerd. In april 2009 keerden u en uw man apart terug naar Ingoesjetië. Jullie verlieten Ingoesjetië opnieuw op 20 september 2009 en vroegen samen asiel aan in België op 25 september 2009 (voor u de tweede keer, voor uw man de eerste keer – uw man verklaarde dat hij in Ingoesjetië problemen kende met Kadyrovtsy en de Russische autoriteiten omdat hij geld en voedsel gaf aan de rebellen). Op 11 november 2009 wordt uw dochter Djannat in België geboren. Jullie asielaanvragen werden door de DVZ op 13 juli 2010 onontvankelijk verklaard omdat niet België, maar Polen verantwoordelijk was voor het onderzoeken ervan. Jullie verlieten België niet en vroegen opnieuw asiel aan op 3 februari 2011. Het Commissariaat-generaal (CGVS) nam inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 19 april 2011 – het asielaanvraag van uw man werd immers onaannemelijk geacht omdat hij de door hem aangehaalde elementen niet kon staven, omdat zijn gedrag niet te rijmen viel met zijn verklaarde vrees (o.a. terugkeer naar Ingoesjetië en verkrijgen van internationaal paspoort) en wegens een aantal tegenstrijdigheden in zijn en uw verklaringen. Jullie gingen tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierna ontvingen jullie een bevel om het grondgebied te verlaten maar jullie verlieten het land niet. Op 2 juli 2011 wordt uw zoon Abu-Bakar in België geboren. Op 8 juli 2011 vroegen u en uw man opnieuw asiel aan, maar hieromtrent nam de DVZ een technische weigering en oordeelde dat u afstand deed van deze aanvraag. U en uw man vroegen opnieuw asiel aan op 17 augustus 2011 en 6 januari 2012, maar hier besliste de DVZ telkens om de aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Op 27 juli 2012 wordt uw dochter Djuvayriya in België geboren. In september 2012 keerde uw man terug naar Tsjetsjenië; u bleef in België. In november 2012 keerde uw man terug naar België, waarna jullie opnieuw asiel aanvroegen op 30 november 2012. De DVZ besloot opnieuw om jullie asielaanvraag niet in overweging te nemen. Jullie gingen naar Frankrijk, maar onder de Dublin-reglementering ging België akkoord met jullie overname. Jullie vroegen opnieuw asiel aan op 28 maart 2013. Wederom besloot de DVZ jullie asielaanvraag niet in overweging te nemen. Jullie verlieten het land niet en vroegen op 20 augustus 2013 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Omtrent deze asielaanvraag ging het CGVS op 18 oktober 2013 over tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat jullie geen nieuwe elementen aanbrachten die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Op 10 februari 2014 wordt uw zoon Abdur-Rachman in België geboren. Op 27 mei 2014 dienen u en uw man een nieuwe asielaanvraag in; het is uw tiende en zijn negende. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich nog steeds op de problemen van uw man en verklaart u dat deze nog steeds actueel zijn, meer bepaald zou er in Tsjetsjenië een poging ondernomen zijn om te bemiddelen in een uitgeroepen bloedwraak. De oom van uw man deed daarop een beroep op een mensenrechtenorganisatie, maar tevergeefs. U vreest dat uw kinderen getroffen zullen worden door de bloedwraak.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u kopies van de geboorteaktes van uw kinderen neer bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw (huidige) asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw man Azamat Bayduyev (O.V. 6.246.236) (verklaring 10de AA 2.06.2014 vragen 15 & 18); in het kader van uw huidige asielaanvraag legt u ook geen enkel (nieuw) document neer. Aangezien in het kader van de (huidige) asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd om deze niet in overweging te nemen, is dit ook het geval voor uw onderhavige asielaanvraag.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven van uw initiële asielaanvraag die u reeds had uiteengezet in het kader van uw tweede asielaanvraag (i.e. het feit dat u in Ingoesjetië problemen kende met Kadyrovtsy en de Russische autoriteiten omdat u geld

en voedsel had gegeven aan de rebellen, dat u daardoor officieel gezocht werd, dat u daardoor ook in Polen problemen kreeg met Kadyrovtsy en dat uw neef en vader daardoor werden meegenomen en mishandeld – zie beslissing CGVS 2de AA toegevoegd aan administratief dossier). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielaanvraag aannemelijk te maken – **zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (o.a. uw aangifte bij de Poolse politie van de ontvoeringspoging op uw zoon, documenten aangaande de identiteit en arrestatie van uw neef en aangaande de meename en mishandeling van uw vader); werd vastgesteld dat uw gedrag niet te rijmen viel met de ernst van de door u verklaarde vrees (u keerde immers legaal naar Ingoesjetië terug ondanks uw verklaringen dat u er sinds 2004 officieel zou gezocht worden en bracht zich vrijwillig onder de aandacht van de autoriteiten door in Tsjetsjenië een rijbewijs aan te vragen); werd er gesteld dat het niet aannemelijk is dat u in 2006 een internationaal Russisch paspoort werd uitgereikt indien u sinds 2004 officieel gezocht zou worden; en werden er ook nog een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld zowel tussen uw opeenvolgende verklaringen als tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw (o.a. in verband met uw verblijfplaats na uw terugkeer naar Ingoesjetië en het contact tussen u en uw vrouw na jullie terugkeer uit Polen) –** Als gevolg hiervan werden de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen beschouwd. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na deze asielaanvraag diende u nog een aantal nieuwe asielaanvragen in, zich nog steeds baserend op uw initiële asielaanvraag dat u had uiteengezet in het kader van uw tweede asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde inzake deze aanvragen echter telkens deze in overweging te nemen. Wat betreft uw vorige asielaanvraag (i.c. uw achtste die u opnieuw baseerde op uw initiële asielaanvraag en waarbij u verklaarde, na te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, dat Kadyrovtsy u in Grozny hadden proberen in de val te lokken), werd deze door het CGVS niet in overweging genomen omdat u geen nieuwe elementen of gegevens aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar u tegen deze beslissing een beroep had aangetekend, heeft zich hierover tot op heden nog niet uitgesproken. Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, negende asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het initiële asielaanvraag dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag heeft uiteengezet (nl. uw verklaringen dat u, uw vader en broers in 2003 werden opgepakt en ondervraagd over een moordaanslag op agenten en dat de vrienden en familieleden van deze agenten daarom een bloedwraak tegen u hebben uitgesproken en dat uw oom naar een mensenrechtenorganisatie ging om uw verhaal te bevestigen, verklaring 9de AA 2.06.2014 vragen 15, 17 & 18), moet worden beklemtoond dat dat deze tweede aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat u tegen deze motieven geen beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde onaannemelijkheid op te heffen. Over de door u neergelegde documenten die verwijzen naar uw oorspronkelijke asielaanvraag (i.e. de drie brieven van de organisatie Objektiv) dient te worden benadrukt dat deze documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde onaannemelijkheid van uw asielaanvraag in het kader van uw vorige asielaanvragen, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Met betrekking tot deze brieven van Objektiv dient bovendien nog opgemerkt te worden dat Kh. S.(...) schrijft dat haar organisatie zich voor haar onderzoek naar uw asielaanvraag baseerde op de verklaringen van uw oom A.(...) B.(...) die begin december 2013 naar hun kantoor was gekomen met de melding dat de politie, militairen en medewerkers van andere machtsstructuren nog steeds bij hen langskomen op zoek naar A.(...) (naar u dus). Welnu, aangezien tijdens uw vorige asielaanvragen en ook hierboven reeds omstandig werd aangetoond dat uw problemen met de autoriteiten van uw land ongeloofwaardig zijn/blijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de organisatie Objektiv op basis van wat uw oom aan hen verkondigde voor haar onderzoek tot waarachtige conclusies zou zijn gekomen (in tegenstelling tot wat in de brieven staat vermeld). Bijgevolg kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de inhoud van de brieven, meer bepaald aan de bloedwraak die door de familie van de agenten zou zijn uitgesproken. Daarnaast dient nog gewezen te worden op een aantal vormelijke gebreken aangaande deze drie

brieven. Zo zijn op de brieven dd. 20.01.2014 en 2.04.2014 bovenaan duidelijk grijze strepen te zien, wat wijst op kopies en niet op originele exemplaren. Ook de hoofding van deze brieven, nochtans opgesteld door dezelfde organisatie en dezelfde persoon, is niet gelijk. Zo staat er op de brief dd. 20.01.2014 'hedasaratova2006@rambler.ru' vermeld en op de brief dd. 22.08.2014 'hedasaratova2006@rambler..ru' in plaats van het correcte 'hedasaratova2006@rambler.ru' en staat de domeinnaam van dit emailadres in de brief dd. 2.04.2014 vreemdgenoeg op een nieuwe regel. Het postnummer van Grozny (waar deze organisatie gehuisvest is) wordt in de Russische hoofding van deze brieven telkens weergegeven als '364 000', terwijl dat in de Engelse hoofding vreemdgenoeg '364 00' wordt. Ook de telefoonnummers van de organisatie verschillen op dit vlak: waar dit in het Russisch eerst het prefix 8 krijgt, wordt dat in de Engelse vertaling opvallend genoeg 7. Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat ze doorspekt zijn met grammaticale en spelfouten in het Russisch; wat vreemd en weinig aannemelijk is voor een mensenrechtenorganisatie als Objektiv. In haar brief dd. 22.08.2014 verwijst de auteur naar haar brief nr. 0-47 dd. 12.04.2014 die ze zou geschreven hebben – dit is vreemd, aangezien haar eerste brief het nummer 0-17 kreeg en de datum 20.01.2014 en haar tweede het nummer 0-48 en datum 2.04.2014. Haar verwijzing naar haar eerdere brief klopt dus niet. Het is ook opmerkelijk dat de auteur enkele maanden na haar twee eerste brieven spontaan een derde brief zou opgesteld hebben met daarin de expliciete vermelding dat 'er geen twijfels mogelijk zijn over de echtheid van deze informatie'. Ten slotte zij nog opgemerkt dat u zelfs niet eens de naam kende van de organisatie die deze brieven heeft opgesteld, hoewel u verklaart dat u ze wel degelijk gelezen heeft (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Deze blijk van desinteresse in uw hoofde aangaande de stukken die u ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag neerlegt tast enkel verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst aan. De hierbovenvermelde anomalieën doen derhalve afbreuk aan de waarachtigheid van de brieven van deze organisatie, waardoor deze stukken op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw relaas.

Nog in verband met deze brieven verklaart u dat ze verband houden met uw eerdere verklaringen maar dat er ook dingen in staan die u niet verteld heeft. Als u daarop gevraagd wordt wat u dan niet gezegd heeft, verklaart u dat u zich niet meer herinnert wat u verteld heeft en wat niet en herhaalt u gewoon dat men uw dossier en deze documenten goed moet onderzoeken (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocédure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat 'u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u verteld heeft en wat niet', doet ernstige vragen rijzen rond uw algehele geloofwaardigheid. U haalt aan dat u door heel deze kwestie last heeft van geheugenverlies (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 21). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet volledig of niet zonder tegenstrijdigheden zou kunnen vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw loutere bewering dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u allemaal gezegd heeft en wat niet aangaande uw asielaanvraag, kan aldus niet aanvaard worden en kan de beoordeling van de hierboven opgesomde vaststellingen geenszins wijzigen.

Het andere document dat u neerlegt (i.c. uw huwelijksakte, die u reeds had neergelegd in het kader van één van uw vorige aanvragen), toont enkel uw echtelijke situatie aan maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde feiten. Bijgevolg wijzigt dit document niets aan deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een

gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

De geboorteaktes van uw kinderen, die u reeds neerlegde in één van uw vorige asielaanvragen, bevatten louter informatie over hun identiteit, die hier niet betwist wordt. Deze documenten zijn bijgevolg niet van deze aard dat ze deze beslissing of die van uw man zouden kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de zorgvuldigheidsplicht, het principe van machtsoverschrijding en artikel 8 EVRM, geven verzoekers een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, vergelijken zij het oude en nieuwe artikel 57/6/2 en argumenteren zij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op een "met redenen omklede wijze" oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt en deze vaststelling al volstaat om de beslissingen nietig te maken.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, het Hof van Justitie en de Raad, artikel 47 van het Handvest en de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, vervolgen verzoekers dat zij recht hebben op een daadwerkelijk beroep en dat het terugleiden van een beroepstermijn van 30 dagen naar 15, 10 of 5 dagen nog steeds niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep. Ook deze vaststelling volstaat naar het oordeel van verzoekers om de bestreden beslissingen nietig te maken.

Ondergeschikt voeren verzoekers aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangehaald en dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat deze nieuwe elementen niet aanzienlijk de kansen zouden verhogen om erkend te worden als vluchteling of in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming, bij gebrek aan een voldoende nauwkeurig onderzoek. Verzoekers laten in dit verband gelden dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dezelfde elementen heeft onderzocht als de organisatie Objectiv. Evenmin heeft het Commissariaat-generaal de moeite gedaan om deze gekende mensenrechtenorganisatie te contacteren om na te gaan op welke manier de organisatie tot een van het Commissariaat-generaal afwijkend besluit is gekomen en/of ter bevestiging van de authenticiteit en waarachtigheid van de voorgelegde documenten. Nochtans stelt het Commissariaat-generaal over de correcte identificatie van deze organisatie te beschikken en is een contact bovendien kosteloos vermits K.S. per mail kan gecontacteerd worden. Het Commissariaat-generaal beperkt zich tot een formeel onderzoek naar de vorm van de brieven van deze organisatie en meent deze brieven niet te kunnen weerhouden op grond van enkele details die hoofzakelijk de vorm van de brieven betreffen, zonder dat de brieven inhoudelijk werden onderzocht, aldus verzoekers, die nogmaals de vraag opwerpen waarom het Commissariaat-generaal de organisatie Objectiv niet heeft gecontacteerd om de nodige informatie in te winnen en de nodige vragen te stellen betreffende de grond van de zaak, de gevoerde onderzoeken, de gebrekkige grammatica in de brieven en de verschillen in de briefhoofdingen. Verzoekers benadrukken te dezen nog dat de mensenrechtenorganisatie Objectiv als contactpersoon K.S. vermeldt, een persoon die ontegensprekelijk een referentie is waarvan de geloofwaardigheid niet kan worden betwijfeld. K.S. is immers gekend en bekend voor haar strijd voor mensenrechten en ter verdediging van slachtoffers van het regime, zoals moet blijken uit de in het verzoekschrift geciteerde persartikels.

Tot slot laken verzoekers dat de beslissingen van de commissaris-generaal werden genomen zonder verhoor, op basis van de voorgelegde documenten en hun korte verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2. Onder een kopje “Het ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel”, stellen verzoekers dat met de afsluiting zonder onderzoek ten gronde, hen verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese Staten van de Schengenruimte. Het opgelegde verbod veroordeelt verzoekers werkelijk tot een burgerlijke dood, vermits zij nergens nog bescherming kunnen inroepen en bijgevolg “blootstaan voor een repatriëring naar hun oorsprongsland”, waar hun leven in gevaar is. Verzoekers wijzen erop dat hen reeds eerder het bevel gegeven werd het grondgebied te verlaten en stellen dat de beslissingen deze situatie niet in overweging neemt. Tot slot beroepen verzoekers zich op artikel 3 EVRM.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter zitting legt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer. Het betreft de COI Focus “*Ingoesjetië. Veiligheidssituatie.*” van 30 september 2014, een actualisatie van de COI Focus “*Ingoesjetië. Veiligheidssituatie.*” van 3 september 2013 en de COI Focus “*Tsjetsjenië. Ob’ektiv*” van 16 januari 2015.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekers machtsoverschrijding aanvoeren doch hierover niet de minste toelichting geven, laat staan aangeven op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Verzoekers verduidelijken evenmin op welke wijze artikel 8 EVRM werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Waar verzoekers de schending van artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus aanhalen, artikelen welke het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, dient te worden benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure over een beroep beschikken dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemde artikelen. Verzoekers beschikken *in casu* over een schorsend beroep in volle rechtsmacht. Dat verzoekers beschikken over een beroepstermijn van 15 dagen terwijl asielzoekers in wiens hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen beschikken over een beroepstermijn van 30 dagen doet hieraan geen afbreuk en houdt evenmin een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Immers, het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor de vreemdelingen wiens asielaanvraag wordt afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en die beschikken over een beroepstermijn van dertig dagen enerzijds en vreemdelingen wiens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en die beschikken over een beroepstermijn van 15, 10 of 5 dagen anderzijds. De Raad wijst er in dit verband op dat in de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn dienaangaande wordt overwogen als volgt: "(...) Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal om een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag, eens deze op grond van artikel 51/8 wordt overgemaakt door de minister of zijn gemachtigde, in bepaalde omstandigheden al dan niet in overweging te nemen. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. (...) Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is sinds de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet als enige bevoegd om de (kennelijke) gegrondheid van asielaanvragen te beoordelen en is de enige gespecialiseerde instantie met een

onderzoeksbevoegdheid (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, blz. 99-100). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook het best uitgerust de meervoudige asielaanvragen te beoordelen, behoudens wanneer de minister of diens gemachtigde van oordeel is dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Zo kan de effectieve toegang tot de asielprocedure voor asielzoekers met een nood aan internationale bescherming gegarandeerd blijven. Teneinde het oneigenlijke gebruik van het recht tot het indienen van een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag te voorkomen, wordt op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een soort van "filter" ingevoerd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet binnen korte tijd na het overmaken van het dossier nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen. Voor het criterium van die "filter" wordt er terug gegrepen naar de hierboven vermelde Europese richtlijn. Conform dezelfde richtlijn kan er bepaald worden dat de meervoudige of hernieuwde asielaanvragen bij voorrang en binnen zeer korte tijd behandeld worden. In het geval de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 en 74/9, § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, is het redelijk verantwoord dat voornoemde voorrangprocedure bijkomend versneld wordt. Er wordt van de Commissaris-generaal verwacht dat hij binnen korte tijd een beslissing neemt, ofwel een beslissing waarmee de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, ofwel een zogenaamde beslissing "ten gronde" (een beslissing tot toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming of tot weigering ervan) of een (tussen)beslissing waarmee de asielaanvraag in overweging genomen wordt, indien de beslissing ten gronde niet binnen korte tijd kan genomen worden. (...)" (Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-22).

2.7.1. De Raad stelt vast dat verzoekers hun huidige negende respectievelijk tiende asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name dat verzoeker in Ingoesjetië problemen kende met Kadyrovtsy en de Russische autoriteiten omdat hij geld en voedsel had gegeven aan de rebellen en dat hij daardoor officieel gezocht werd, dat hij daardoor ook in Polen problemen kreeg met Kadyrovtsy en zijn neef en vader daardoor werden meegenomen en mishandeld.

In 's Raads arrest nr. 137 510 van 28 januari 2015 werd inzake verzoeker achtste respectievelijk negende asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat eerste verzoeker en tweede verzoekster hun huidige achtste respectievelijk negende asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun tweede respectievelijk derde asielaanvraag hebben uiteengezet, met name dat eerste verzoeker gezocht wordt door de autoriteiten.

De tweede respectievelijk derde asielaanvraag van eerste verzoeker en tweede verzoekster werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk konden maken omdat het gedrag van eerste verzoeker in het verleden niet te rijmen viel met de ernst van de door hem verklaarde vrees voor vervolging, omdat er enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld, en omdat ze geen tastbare bewijzen hadden neergelegd van hun asielrelaas. Verzoekers hebben hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers een medisch attest neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de

asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het minimaliseren, vergoelijken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers communicatieproblemen aanhalen met de tolk omdat eerste verzoeker niet zo goed Russisch spreekt gezien Tsjetsjeens zijn moedertaal is, stelt de Raad vast dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster reeds van bij hun eerste asielaanvraag verklaard hebben bijstand te verzoeken van een tolk die het Russisch machtig is (zie bijlage 26) en ook telkens -onder andere- het Russisch hebben aangegeven als ta(a)l(en) van oorsprong (zie administratief dossier “verklaring” DVZ tweede respectievelijk derde asielaanvraag – achtste respectievelijk negende asielaanvraag) dewelke hen werd voorgelezen waardoor ze de mogelijkheid hadden hierover bijkomende opmerkingen te maken. Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster hebben dit nagelaten en hebben hun verklaring ondertekend ter bevestiging dat hun verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van eerste verzoeker 30 september 2013 dat hem uitdrukkelijk gevraagd werd of hij de tolk goed begrijpt waarna hij verklaarde “Russisch is niet mijn moedertaal. Maar ik kan u wel begrijpen. Als ik iets niet begrijp, zal ik het vragen.” De interviewer van het Commissariaat-generaal heeft hiermee rekening gehouden en er uitdrukkelijk op gewezen dat “Mocht u de tolk niet goed begrijpen, of een vraag niet goed begrijpen, zegt u het dan onmiddellijk, dan kunnen we de vraag opnieuw stellen of herformuleren. Mocht u problemen hebben om u uit te drukken in het Russisch, dan zegt u dat ook.” Uit het gehoorverslag blijkt echter niet dat er dermate communicatieproblemen met de tolk hebben plaatsgevonden die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren. Bovendien duidt verzoeker op geen enkele wijze aan op welk punt zijn verklaringen verkeerd zou zijn vertaald. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

In de mate eerste verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan geheugenproblemen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische attesten bijbrengt ter staving daarvan. Dergelijke blote bewering neemt de Raad niet aan.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

(...)

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij een medisch attest hebben ingediend en dit stuk wel invloed heeft en de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoekende partijen wijzen erop dat het medisch attest opgesteld werd door een chirurg en dat daaruit blijkt dat verzoeker verzorgd werd voor een schotwonde zodat hun nieuwe asielaanvraag in overweging diende genomen te worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen niet verder komen dan het volharden in hun asielaanvraag en het tegenspreken van de gedane bevindingen omtrent het door hen neergelegd medisch attest, zonder dat zij concrete elementen bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen ontkrachten en zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

De Raad wijst er vooreerst op dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit de in de bestreden beslissingen gedane omstandige motivering blijkt dat er van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake is, motieven welke blijkens de beschikking van 2 december 2014 door verzoekende partijen niet op afdoende wijze worden ontkracht.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen dat de bewijswaarde van het door hen neergelegde medisch attest verder ondermijnd wordt door volgende vaststellingen: “De bewijswaarde van het neergelegde stuk wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat dit attest afkomstig is van het centraal districtsziekenhuis van Achkhoy-Martan, terwijl u verklaarde enkel in het ziekenhuis nr.9 in Grozny te hebben gelegen. (CGVS, p.19) Dit document stelt dat u “in de kliniek” een behandeling onderging van 20 september tot 3 oktober 2012. Het is bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat dit ziekenhuis een authentiek attest zou afleveren waarin gesteld wordt dat u er werd behandeld voor een schotwonde indien dit in werkelijkheid niet het geval zou zijn geweest. Ter verklaring stelde u dat het attest werd opgesteld door de dokter die u geopereerd had. Gevraagd waarom dit attest dan in Achkhoy-Martan werd afgeleverd (en niet in Grozny), stelde u dan weer dat deze dokter in Achkhoy-Martan woonde. (CGVS, p.19-20) De woonplaats van de arts kan bezwaarlijk verklaren waarom het attest afkomstig is van een ziekenhuis waar u niet zou zijn opgenomen.”

Gelet op voorgaande vaststellingen en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in de Noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het medisch attest.

Het louter herhalen dat dit attest opgesteld werd door een chirurg en dat daaruit blijkt dat verzoeker verzorgd werd voor een schotwonde zodat hun nieuwe asielaanvraag in overweging diende genomen te worden, acht de Raad geen dienstig verweer om voorgaande gedetailleerde en pertinente motivering van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig is, steun vindt in het administratief dossier en betrekking heeft op de kern van het asielaanvraag van verzoekende partijen, te ontkrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar verzoekende partijen aldus in gebreke blijven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een

bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.7.2. Ter ondersteuning van hun negende respectievelijk tiende asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: een kopie van hun huwelijksakte, twee enveloppes met daarin twee brieven van de organisatie Objektiv, nog een derde brief van Objektiv en fotokopieën van de geboorteaktes van hun kinderen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers hun verklaringen en de door hen in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette asielmotieven.

In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het initiële asielrelaas dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag heeft uiteengezet (nl. uw verklaringen dat u, uw vader en broers in 2003 werden opgepakt en ondervraagd over een moordaanslag op agenten en dat de vrienden en familieleden van deze agenten daarom een bloedwraak tegen u hebben uitgesproken en dat uw oom naar een mensenrechtenorganisatie ging om uw verhaal te bevestigen, verklaring 9de AA 2.06.2014 vragen 15, 17 & 18), moet worden beklemtoond dat dat deze tweede aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat u tegen deze motieven geen beroep aantekende bij*

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde onaannemelijkheid op te heffen. Over de door u neergelegde documenten die verwijzen naar uw oorspronkelijke asielaanvraag (i.e. de drie brieven van de organisatie Objektiv) dient te worden benadrukt dat deze documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde onaannemelijkheid van uw asielaanvraag in het kader van uw vorige asielaanvragen, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Met betrekking tot deze brieven van Objektiv dient bovendien nog opgemerkt te worden dat Kh. S.(...) schrijft dat haar organisatie zich voor haar onderzoek naar uw asielaanvraag baseerde op de verklaringen van uw oom A.(...) B.(...) die begin december 2013 naar hun kantoor was gekomen met de melding dat de politie, militairen en medewerkers van andere machtsstructuren nog steeds bij hen langskomen op zoek naar A.(...) (naar u dus). Welnu, aangezien tijdens uw vorige asielaanvragen en ook hierboven reeds omstandig werd aangetoond dat uw problemen met de autoriteiten van uw land ongeloofwaardig zijn/blijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de organisatie Objektiv op basis van wat uw oom aan hen verkondigde voor haar onderzoek tot waarachtige conclusies zou zijn gekomen (in tegenstelling tot wat in de brieven staat vermeld). Bijgevolg kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de inhoud van de brieven, meer bepaald aan de bloedwraak die door de familie van de agenten zou zijn uitgesproken. Daarnaast dient nog gewezen te worden op een aantal vormelijke gebreken aangaande deze drie brieven. Zo zijn op de brieven dd. 20.01.2014 en 2.04.2014 bovenaan duidelijk grijze strepen te zien, wat wijst op kopieën en niet op originele exemplaren. Ook de hoofding van deze brieven, nochtans opgesteld door dezelfde organisatie en dezelfde persoon, is niet gelijk. Zo staat er op de brief dd. 20.01.2014 'hedasaratova2006@rambler.ru' vermeld en op de brief dd. 22.08.2014 'hedasaratova2006@rambler..ru' in plaats van het correcte 'hedasaratova2006@rambler.ru' en staat de domeinnaam van dit emailadres in de brief dd. 2.04.2014 vreemdgenoeg op een nieuwe regel. Het postnummer van Grozny (waar deze organisatie gehuisvest is) wordt in de Russische hoofding van deze brieven telkens weergegeven als '364 000', terwijl dat in de Engelse hoofding vreemdgenoeg '364 00' wordt. Ook de telefoonnummers van de organisatie verschillen op dit vlak: waar dit in het Russisch eerst het prefix 8 krijgt, wordt dat in de Engelse vertaling opvallend genoeg 7. Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat ze doorspekt zijn met grammaticale en spelfouten in het Russisch; wat vreemd en weinig aannemelijk is voor een mensenrechtenorganisatie als Objektiv. In haar brief dd. 22.08.2014 verwijst de auteur naar haar brief nr. 0-47 dd. 12.04.2014 die ze zou geschreven hebben – dit is vreemd, aangezien haar eerste brief het nummer 0-17 kreeg en de datum 20.01.2014 en haar tweede het nummer 0-48 en datum 2.04.2014. Haar verwijzing naar haar eerdere brief klopt dus niet. Het is ook opmerkelijk dat de auteur enkele maanden na haar twee eerste brieven spontaan een derde brief zou opgesteld hebben met daarin de expliciete vermelding dat 'er geen twijfels mogelijk zijn over de echtheid van deze informatie'. Ten slotte zij nog opgemerkt dat u zelfs niet eens de naam kende van de organisatie die deze brieven heeft opgesteld, hoewel u verklaart dat u ze wel degelijk gelezen heeft (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Deze blijk van desinteresse in uw hoofde aangaande de stukken die u ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag neerlegt tast enkel verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst aan. De hierbovenvermelde anomalieën doen derhalve afbreuk aan de waarachtigheid van de brieven van deze organisatie, waardoor deze stukken op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw relaas.

Nog in verband met deze brieven verklaart u dat ze verband houden met uw eerdere verklaringen maar dat er ook dingen in staan die u niet verteld heeft. Als u daarop gevraagd wordt wat u dan niet gezegd heeft, verklaart u dat u zich niet meer herinnert wat u verteld heeft en wat niet en herhaalt u gewoon dat men uw dossier en deze documenten goed moet onderzoeken (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Echter, van een asielaanvraagder mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielaanvraag op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat 'u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u verteld heeft en wat niet', doet ernstige vragen rijzen rond uw algehele geloofwaardigheid. U haalt aan dat u door heel deze kwestie last heeft van geheugenverlies (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 21). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet volledig of niet zonder tegenstrijdigheden zou kunnen vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw loutere bewering dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u allemaal gezegd heeft en wat niet aangaande uw asielaanvraag, kan aldus niet aanvaard worden en kan de beoordeling van de hierboven opgesomde vaststellingen geenszins wijzigen.

Het andere document dat u neerlegt (i.c. uw huwelijksakte, die u reeds had neergelegd in het kader van één van uw vorige aanvragen), toont enkel uw echtelijke situatie aan maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde feiten. Bijgevolg wijzigt dit document niets aan deze beslissing.” en “De geboorteaktes van uw kinderen, die u reeds neerlegde in één van uw vorige asielaanvragen, bevatten louter informatie over hun identiteit, die hier niet betwist wordt. Deze documenten zijn bijgevolg niet van deze aard dat ze deze beslissing of die van uw man zouden kunnen wijzigen.”

Voorts blijkt uit COI Focus “*Tsjetsjenië. Ob’ektiv*” van 16 januari 2015 dat Cedoca een onderzoek instelde naar de organisatie Ob’ektiv en naar de kwaliteit van de werking van deze organisatie. De Raad leest in deze informatie als volgt: “*Op 18 december 2014 had Cedoca een ontmoeting met een gerespecteerd Russische mensenrechtenactivist die al vele jaren door Cedoca geconsulteerd wordt. Tijdens de lange samenwerking met Cedoca heeft deze contactpersoon zich steeds betrouwbaar getoond.*

Cedoca vroeg aan deze contactpersoon of K.(...) S.(...) van de organisatie Ob’ektiv aan hem gekend is en of hij weet heeft van de kwaliteit van de werking van deze organisatie.

De contactpersoon verklaarde dat K.(...) S.(...) hem gekend is, maar dat zijn mening over haar negatief is. S.(...) heeft in het verleden aan de contactpersoon een attest voorgelegd om het samen met haar te ondertekenen, maar de contactpersoon heeft dat geweigerd omdat er volgens hem leugens in het attest stonden. Nog volgens de contactpersoon levert K.(...) S.(...) attesten van haar organisatie af tegen betaling. Verder verklaarde de contactpersoon dat K.(...) S.(...) al negatieve uitspraken gedaan heeft over andere mensenrechtenactivisten en dat de verhouding tussen S.(...) en andere mensenrechtenactivisten zeer slecht is.” (p. 4). Gelet op deze informatie kan bezwaarlijk worden volgehouden dat K.S. een referentie is waarvan de geloofwaardigheid niet kan worden betwijfeld en kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze een contactname met K.S. een ander licht zou kunnen werpen op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde brieven van Objectiv. Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift evenmin valabele argumenten bij die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Gelet op de informatie vervat in de COI Focus “*Tsjetsjenië. Ob’ektiv*” en mede in acht genomen de pertinente opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de brieven van Objectiv, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de door deze organisatie afgeleverde attesten niet van aard zijn om de *in casu* vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. *In casu* is duidelijk gebleken dat de brieven van Objectiv niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Bovendien worden in de bestreden beslissingen een aantal formele gebreken alsook grammaticale en spelfouten in het Russisch vastgesteld en wordt opgemerkt dat verzoeker niet eens de naam kende van de organisatie die deze brieven heeft opgesteld. De pertinente en draagkrachtige vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen worden in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze ontkracht en worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen neergelegde huwelijksakte en de geboorteakten van hun kinderen.

2.7.4. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Ingoesjetië. Veiligheidssituatie.*” van 3 september 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico is op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de ter zitting neergelegde update (COI Focus “*Ingoesjetië. Veiligheidssituatie.*” van 30 september 2014) blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de actualisatie van de COI Focus “*Ingoesjetië. Veiligheidssituatie.*” van 3 september 2013 nog steeds gehandhaafd blijven. Verzoekers betwisten deze analyse niet, noch brengen zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt voorgaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7.5. Waar verzoekers nog opwerpen dat de beslissingen van de commissaris-generaal werden genomen zonder dat zij werden gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers hun negende respectievelijk tiende asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”, *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de

definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/ EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23*).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een negende respectievelijk tiende asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekers *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van hun negende respectievelijk tiende asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij dan wel zouden hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van hun negende respectievelijk tiende asielaanvraag.

2.7.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.8.1. In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt: *“(...) Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. (...)

Waar verzoekers nog menen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op een “met redenen omklede wijze” oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt.

Voorts herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers hun land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: *“Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”* De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekers worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt.

De laatste paragraaf van de bestreden beslissingen is dan ook overtuigend daar noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers in het kader van hun negende respectievelijk tiende asielaanvraag elementen hebben aangehaald die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers lichten evenmin toe welke elementen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou hebben onderzocht.

2.8.2. In zoverre verzoekers nog aanhalen dat met de afsluiting zonder onderzoek ten gronde, hen verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese Staten van de Schengenruimte, dat het opgelegde verbod hen werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeelt vermits zij nergens nog bescherming kunnen inroepen en bijgevolg “blootstaan voor een repatriëring naar hun oorsprongsland”, waar hun leven in gevaar is, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden, niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun negende respectievelijk tiende asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.10. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat, en kan de Raad de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet schorsen. Het verzoek tot schorsing en vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS